

и искания, турско-то правителство предложило на гръцката патриархия да свика нѣколко гръци и българе, които да сжставятъ церковно-народно-управителни наредби и за два-та едновѣрни народи. Прѣзъ мѣсецъ Октомврий 1858 год. въ гръцката патриархия се сжба едно сжбрание за тая цѣль и захвана да засѣдава подъ предѣдателство-то на самия гръцки патриархъ Кирилъ. Това сжбрание гръци тѣ нарѣкохъ *народно сжбрание*; то се сжстоеше отъ седемъ владици, избрани отъ патриарха, десетъ представители отъ гръцко-то население въ Цариградъ и двадесетъ и петъ представители отъ области-тѣ. Отъ всички-тѣ тия хора, само четворица бѣхъ българе, испратени отъ Пловдивъ, Сръдецъ, Видинъ и Търново, и единъ представителъ отъ Босна, а всички-тѣ други, свѣтски и духовни, бѣхъ гръци. И князь Стефанъ Богориди бѣше членъ на сжбрание то, ала той, поради положение-то си, не можеше да се счита ни за българинъ, ни за гръкъ. Чрѣзъ владици тѣ си въ български-тѣ епархии, патриархия-та бѣше употребила всѣ-какви сплетни за да се не избиратъ повече представители отъ Българско. Като видѣхъ, че при толкова много гръци представители въ сжбрание-то, не щатъ могатъ да се осжществятъ справедливи-тѣ български искания, то, пловдивский, сръдецкый и видинскый представители протестувахъ и се оттеглихъ отъ сжбрание-то; така стори и босненский представителъ. Търновский представителъ остана въ сжбрание-то, ала той нищо не можя да стори въ полза на български-тѣ искания, защото не само че бѣше не способенъ за такава работа, ами дори и да бѣше способенъ, разбира се, гръци-тѣ не щѣхъ да го слушатъ. Това народно (гръцко) сжбрание се затвори на 10-й Февруария 1860 год. При затваряние-то му, цариградския гръкъ Стефанъ Каратеодориди (роденъ въ Одринъ отъ българе родители, преселени отъ Копривщица), лѣкарь на тогавашния султанъ Абдулъ-Меджидъ, каза една рѣчь. Съ рѣчь-та си, между друго, Каратеодориди обади на българския народъ, че не щатъ да му се дадатъ никакви церковни правдини, защото Черкова-та не дѣли духовенство то на гръцко и българско; тя знае само едно православно духовенство; а пжкъ да се избиратъ владици-тѣ, както е било въ апостолски-тѣ и по-сѣтнешни-тѣ врѣмена, е невжможно.